

Arrest

nr. 30 237 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 maart 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TORFS, die loco advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Iraakse nationaliteit verklaart op 22 november 2004 het Rijk te zijn binnengekomen.

Op 23 november 2004 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 7 juli 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker geweigerd wordt.

Op 19 augustus 2005 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij arrest nr. 795 van 17 juli 2007 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

Op 10 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 september 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 3 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 november 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 27 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 3 maart 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 juni 2008 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 23 september 2008 richt Finland een verzoek tot overname van verzoeker aan de Belgische autoriteiten. Verzoeker was naar Finland vertrokken en had daar asiel aangevraagd.

Op 10 februari 2009 wordt verzoeker overgedragen aan de Belgische autoriteiten. Tevens wordt de derde asielaanvraag van verzoeker behandeld.

Op 12 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 23/11/2004 een eerste asielaanvraag indiende die op 17/07/2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 14/11/2007 een tweede asielaanvraag indiende die op 27/11/2007 door DVZ afgesloten werd met een beslissing tot weigering in overwegingname. Overwegende dat betrokkene op 10/02/2009 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene verklaart nog steeds dezelfde problemen te hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen en die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”

Op 1 april 2009 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 15 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 30 april 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. Dit beroep is bij de Raad gekend onder het nummer 40 843.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel het volgende aan:

“Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1. nieuwe elementen

Een asielzoeker kan na afloop van een eerdere asielprocedure een nieuwe asielaanvraag indienen als hij nieuwe elementen heeft.

In casu verwijst verzoeker naar nieuwe gebeurtenissen die plaatsgevonden hebben na het in beraad nemen van de vorige asielaanvraag.

De actuele situatie in Irak staat immers nog veraf van enige stabilisatie ondanks de goedkeuring van resolutie 1770 van de VN.

Ook de persoonlijke problematiek van verzoeker bij een gedwongen terugkeer bestaat nog steeds.

2. zorgvuldigheidsplicht

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker moet de mogelijkheid geboden worden stukken over te leggen die zijn toestand geloofwaardig maken.

Zie R.v.St, Thijs, nr. 24.651 van 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; Lambrechts, W. Geschillen van bestuur, 43: Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Verzoeker voegt dan ook als bijlage deze stukken toe.

3. uitzonderlijke omstandigheden

Aangezien de Vreemdelingenwet een uitzondering voorziet op het feit dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

Dat de vreemdeling die zich in buitengewone omstandigheden bevindt deze machtiging kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Conform de omzendbrief dd. 15 december 1998, kunnen naast de specifieke medische situatie ook nog andere buitengewone omstandigheden worden aangehaald, welke in logisch verband staan met de onmogelijkheid of onhaalbaarheid van een tijdelijk verblijf in het land van herkomst.

Dat in deze gevallen de vreemdeling moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.

Dat ook in het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk en onverantwoord is deze aanvraag in zijn land van herkomst te doen vermits hij nog steeds gezocht wordt en onmogelijk kan terugkeren zonder zijn veiligheid in gevaar te brengen.

Bovendien impliceert de interpretatie die volgens de Dienst Vreemdelingenzaken aan de begrippen 'verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland' moet gegeven worden respectievelijk een 'stabiele plaats in het land van oorsprong die niet de woonplaats van de vreemdeling in het betrokken land is' en een 'voorafgaande verplaatsing van het land van oorsprong naar een derde land, waar de vreemdeling op niet-precaire wijze verblijft, m.a.w. op een legale wijze voor een periode van meer dan drie maand'. Dergelijke verblijfstitel dient op de Belgische diplomatieke post voorgelegd te worden.

In casu betekent dit dat verzoeker zijn aanvraag zou moeten indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats in zijn land van herkomst, nl. Irak.

De aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn eventuele plaats van oponthoud in het buitenland, is in casu immers onmogelijk aangezien er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in Irak bestaat.

Verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State waar deze herhaaldelijk stelt dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9bis lid 2 Vr. W. en, anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Indien de ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kunnen buitengewone omstandigheden ingeroepen worden.

Verzoeker meent dan ook dat hij wegens de vermelde buitengewone omstandigheden in de onmogelijkheid verkeert om zijn aanvraag conform art. 9, 2^e lid Vr. W. in te dienen.

4. belang

Aangezien verzoeker vraagt dat de negatieve beslissing die hem ter kennis werd gebracht op 12 maart 2009 alsook het bevel om het grondgebied te verlaten, zou worden nietig verklaard;

dat verzoeker er zeker belang bij heeft, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig dat hij het grondgebied niet dient te verlaten;

dat een verwijdering van het Belgisch grondgebied grote problemen zou veroorzaken voor verzoeker nu zijn veiligheid bij een gedwongen terugkeer naar Irak geenszins kan verzekerd worden gelet op de voorgeschiedenis;

dat de hiervoor beschreven traumatische omstandigheden verzoeker in zijn overtuiging sterkt dat hij bij een eventuele terugkeer met zekerheid geconfronteerd zal worden met harde represailles en bedreigingen en hij niet zal beschermd worden door politie of overheid.

Aangezien de beslissing omtrent de regularisatie eveneens rekening moet houden met artikel 3 E.V.R.M. dat stelt dat een terugkeer naar het land dat dreigt tot een mensonwaardige of vernederende behandeling of tot foltering onmenselijk is.

Het hoeft geen betoog dat een gedwongen terugkeer voor verzoeker betekent dat hij zal worden onderworpen aan behandelingen die ingaan tegen de rechten van de mens, hetgeen eens te meer een grote traumatische schok zou betekenen die dient te worden vermeden.

Aangezien verzoeker onmiddellijk kan worden tewerkgesteld indien zijn situatie geregulariseerd zou worden.

Dat verzoeker hieromtrent verwijst naar R.v.St. nr. 70.133, van 9 december 1997, Rev. dr. étr. 1997, afl. 95, 555-557."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat er in casu een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen, hetgeen geen enkel uitstaans heeft met een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker verwijst naar uitzonderlijke omstandigheden die hem zouden toelaten de aanvraag in België in te dienen, zijn deze beschouwingen geheel niet ter zake, kunnen zij niet dienstig worden aangevoerd en zijn zij onontvankelijk. Verwerende partij laat gelden dat de elementen nieuw dienen te zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en dat duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van voornoemd artikel naar voor bracht. Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissing ook tot uiting brengt dat de gemachtigde van de minister daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan. Verwerende partij stelt dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van die aard te zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar verzoeker op geen enkele manier aantoonde dat wordt voldaan aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij wijst er bovendien op dat verzoeker thans geen stukken kan gaan aanbrengen, nu deze bij de gemachtigde van de minister niet gekend waren ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Verwerende partij stelt verder dat de bestreden beslissing slechts een beoordeling inhoudt van de verblijfstoestand van verzoeker en van zijn aanvraag om desbetreffend een bepaalde beslissing te treffen. Verwerende partij stelt dat niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst aan de basis ligt van de bestreden beslissing, maar wel een vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid beslissingen dient te nemen. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State duidt verwerende partij erop dat de hoorplicht bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening niet geldt. Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene. Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), duidt verwerende partij erop dat zij de uit dit voorschrift voortvloeiende

verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het grondgebied en dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk. Bij een theoretische uiteenzetting en verwijzing naar rechtspraak over artikel 3 van het EVRM, is verwerende partij van mening dat er allerminst sprake is van duidelijke en ernstige redenen in de zin van artikel 3 van het EVRM daar verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt en daar reeds in het kader van de asielprocedure van verzoeker werd geoordeeld dat hij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Volgens verwerende partij werd artikel 3 van het EVRM niet geschonden. Verwerende partij concludeert dat de gemachtigde van de minister, na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, terecht heeft beslist om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. De bestreden beslissing toont dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de beslissing zorgvuldig te werk is gegaan en dat de beslissing op genoegzame wijze met draagkrachtige motieven werd omkleed.

3.3. In de repliekmemoirie voert verzoeker het volgende aan:

“Verwerende partij stelt in haar schrijven van 14 april 2009 dat aan verzoeker door de gemachtigde van de Minister van Migratie- en Asielbeleid werd medegedeeld dat zijn asielaanvraag werd geweigerd in overweging te nemen, om volgende reden:

(...)

In de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 dient verzoeker

- nieuwe gegevens aan te brengen;

- aan te tonen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag cf. art. 48/3,

- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Verzoeker gaat inderdaad nog onder dezelfde problemen gebukt als deze waarvoor hij zijn land diende te verlaten;

Hij wordt immers nog steeds gevisieerd door de familie van zijn ex-vriendin.

Er kan ook geen afbreuk worden gedaan aan het feit dat deze vrouw door haar familie vermoord werd.

Verzoeker koestert aldus terecht een gegronde vrees voor vervolging, waarbij het objectief element (de gegrondheid van de vrees) en het subjectief element (vrees) waarnaar artikel 1 A2 van het Vluchtelingenverdrag van 1951 verwijst, aanwezig zijn.

Het subjectief element verwijst naar een bewustzijn van het risico van vervolging in geval van terugkeer in hoofde van verzoeker;

Het objectief element verwijst naar de gegrondheid van de vrees, waarbij de kernvraag is of verzoeker veilig naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Wanneer we hierbij het actuele risico en de graad van risico zouden bepalen kan men niet anders dan besluiten dat dit risico op vervolging door de familie van de vermoorde vrouw zowel nog actueel is in hoofde van verzoeker als dat het risico op daadwerkelijke vervolging nog steeds bestaat. Dit risico blijft aldus tevens bestaan voor de toekomst.

Verzoeker zou bovendien nog dwingende redenen kunnen invoeren om te weigeren naar zijn land van herkomst terug te keren, voortvloeiende uit vroegere vervolgingen.

Verzoeker verwijst naar de actuele situatie in Irak die nog veraf staat van enige stabilisatie;

Verzoeker verwijst eveneens naar de bijlagen van zijn verzoekschrift die documenteren dat hij in zijn land van herkomst (nog) niet zal kunnen terugvallen op bescherming van de politionele overheden;

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Irak als nieuw element dient beschouwd te worden.

Hij refereert hiervoor naar rechtspraak van de Raad van State vermits hij de mogelijkheid moet geboden worden stukken over te leggen die zijn toestand geloofwaardig maken.

Zie R.v.St, Thijs, nr. 24.651 van 18 september 1984, RW., 1984-85, 946; Lambrechts, W, Geschillen van bestuur, 43: Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Verzoeker voegt dan ook als bijlage deze stukken toe aan zijn verzoekschrift.

Verwerende partij stelt dat er in casu geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zodat art. 3 EVRM niet geschonden is.

Ook wanneer de omstandigheden in het land van herkomst over het algemeen zijn veranderd (nieuw element - veranderende omstandigheid) dat de status van vluchteling en asiel niet langer noodzakelijk zouden zijn, kunnen er voor individuele asielzoekers specifieke omstandigheden bestaan die voortdurende internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Er is dan met andere woorden geen vrees voor vervolging in de toekomst vereist, omdat de vervolging in het verleden zodanig ernstig was waardoor deze ondergane vervolging al als voldoende grond voor bescherming wordt beschouwd.

Hiervan getuigt het geweld tegen de vermoorde ex-vriendin en verzoeker.

Een asielzoeker kan ook naar analogie met het artikel 1C(5) en (6) Vluchtelingenverdrag 'dwingende redenen' voortvloeiende uit vroegere vervolging inroepen om te weigeren beroep te doen op de bescherming van de autoriteiten van zijn land van herkomst."

3.4. In wat kan worden beschouwd als een eerste onderdeel van het middel en in de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet

enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

Verzoeker werpt op dat de actuele situatie in Irak, als nieuwe gebeurtenis die heeft plaatsgevonden na het in beraad nemen van de vorige asielaanvraag, dient aanvaard te worden. Verzoeker benadrukt dat ook zijn persoonlijke problematiek bij een gedwongen terugkeer nog steeds bestaat.

In de mate waarin verzoeker verwijst naar de algemene toestand in Irak, zoals beschreven in de door hem bij het verzoekschrift gevoegde rapporten, wordt opgemerkt dat verzoeker deze algemene toestand niet heeft vermeld naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag zodat verwerende partij hier niet diende op in te gaan en dat deze algemene verwijzing geen afbreuk doet aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“betrokkene verklaart nog steeds dezelfde problemen te hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980”*. Ten slotte komt het niet aan de Raad toe om in het kader van zijn annulatiebevoegdheid deze rapporten te onderzoeken.

Waar verzoeker aan de Raad lijkt te vragen om een nieuwe beoordeling van zijn derde asielaanvraag te maken, moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Het feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de verwerende partij maakt op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Noch in zijn verzoekschrift noch in zijn repliekmemoire toont verzoeker aan dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van zijn derde asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de derde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoekers loutere affirmaties en theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen en zijn opmerkingen over de toestand in zijn land alsook zijn blote beweringen over zijn *“persoonlijke problematiek”*, kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.5. In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van het middel, voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, is verzoeker de mening toegedaan dat hem de mogelijkheid moet worden geboden om stukken over te leggen die zijn toestand geloofwaardig maken. Verzoeker voert dus de hoorplicht aan in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker wijst hierbij ook op de stukken die hij bij het verzoekschrift als bijlage voegde, namelijk drie getuigenverklaringen en twee rapporten betreffende de situatie in Irak.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar het arrest nr. 24 651 van 18 september 1984 van de Raad van State waarbij verzoeker het volgende laat gelden: *“Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken*

over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken”.

Hoewel deze rechtspraak zegt wat ze zegt, doet deze kritiek van verzoeker geenzins afbreuk aan de wettigheid de bestreden beslissing, daar er vooreerst op gewezen dient te worden dat de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur inhoudt dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in *Beginselen van behoorlijk bestuur* in *Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker, maar vloeit voort uit de toepassing van het desbetreffende wetsartikel. In casu kan verzoeker dit argument niet op een dienstige wijze aanvoeren.

Vervolgens wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn derde asielaanvraag en de mogelijkheid heeft gekregen om zijn aanvraag met bewijsstukken te staven. Verzoeker maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding.

3.6. In wat kan worden beschouwd als een derde onderdeel van het middel geeft verzoeker een grotendeels theoretische uiteenzetting over het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en over het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in het kader van een dergelijke aanvraag, waarbij verzoeker aanvoert dat uit de bijgevoegde stukken blijkt dat het voor verzoeker onmogelijk en onverantwoord is deze aanvraag in zijn land van herkomst te doen.

Er dient opgemerkt te worden dat huidig beroep is ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van 12 maart 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Voornoemde uiteenzetting heeft bijgevolg geen uitstaans met de huidige bestreden beslissing en kan aldus niet dienstig aangevoerd worden.

3.7. In wat als een vierde onderdeel van het middel kan worden beschouwd, houdt verzoeker voor een belang te hebben bij het door hem ingestelde beroep. De Raad merkt op dat er niet wordt getwijfeld aan verzoekers belang. Het vierde onderdeel van het middel kan niet als een uiteenzetting van een middel worden aangenomen.

3.8. Verzoeker voert vervolgens in hetzelfde vierde onderdeel van het middel de schending van artikel 3 van het EVRM aan.

Om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig aan te kunnen voeren, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een verwijzing naar

algemene rapporten in verband met de situatie in zijn eigen land volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel in het kader van zijn asielrelaas, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad, die kunnen wijzen op een dergelijke schending.

Wat betreft de overige elementen die verzoeker in zijn derde asielaanvraag en zijn verzoekschrift aanhaalde, stelt verwerende partij in de bestreden terecht dat *“Overwegende dat betrokkene verklaart nog steeds dezelfde problemen te hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen en die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen”*.

Gelet op het voorgaande is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid om te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan (...) voor een reëel risico op ernstige schade (...). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er geen aandacht werd geschonken aan een mogelijke schending van het artikel 3 van het EVRM.

3.9. Verder in hetzelfde vierde onderdeel van het middel haalt verzoeker nog aan dat hij onmiddellijk kan worden tewerkgesteld indien zijn situatie geregulariseerd zou worden. Verzoeker haalt hier rechtspraak van de Raad van State aan, doch moet worden vastgesteld dat verzoeker door het laten gelden van voornoemde rechtspraak opnieuw een betoog formuleert dat kadert in de regelgeving betreffende een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat verzoeker dergelijke argumentatie niet dienstig kan aanvoeren tegen de huidige bestreden beslissing, namelijk de beslissing van de gemachtigde van de minister van 12 maart 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

3.10. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet betwist en dat verzoeker in het verzoekschrift bijgevolg geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal zowel in het kader van zijn asielrelaas, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

Waar verzoeker tenslotte in zijn verzoekschrift stelt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende rekening hield met de concrete elementen van verzoekers situatie, merkt de Raad op dat verzoeker als nieuwe gegevens voor zijn derde asielaanvraag enkel verwees naar de problemen omwille van zijn relatie met een meisje. De bestreden beslissing stelt dus terecht dat *“de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen.”* De Raad herhaalt dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. Het komt dus niet aan de gemachtigde van de minister toe om deze problemen nog eens te onderzoeken. Verzoeker

maakt daarenboven in zijn verzoekschrift niet duidelijk met welke concrete elementen van zijn situatie verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET